

Sió

desitja a tothom

Bones Festes

NADALS

La Roseta ja tenia programades quasi totes les hores que s'amuntegaven en aquells dies de festa. Mare de Déu! Això és pitjor que la Festa Major. Si es volia aprofitar tot el programa s'havia de portar tot estudiant al minut.

El rosari de pel·lícules i conjunts que oferien els cinemes i la discoteca era d'allò més suculent. Tot s'havia de veure. Però el problema era que no hi havia temps per a tot. A tot aquest programa s'hi havia d'afegir els actes propis d'aquestes festes, actes als què no hi podia faltar ja que fer-ho suposaria un daltabaix a cas a seva. El primer i més important era la Missa del Gall. Això en un any normal no suposava cap sacrifici, però és que aquest any Nadal queia en dilluns i suposava perdre's l'actuació d'un conjunt o alguna pel·lícula i això, això a la Roseta la feia rumiar.

Mentre el Ton de Ca la Tona remenava les cartes, en Joan explotà. Aquesta explosió era ja la segona. La primera havia estat a casa seva a l'hora de dinar.

—Molta llum, molta llum, però al nostre carrer ni una maleïda bombeta i això que la contribució prou que la cobren els...

La manera de ser d'en Joan era oposada a tot el maremagnum que aquestes festes comporta. La seva sang bullia en veure els llums, el moviment i les despeses que aquestes festes ocasionaven. Ell era així.

El Calaix aviat seria plé. Donava gust. Allò sí que era fer calés a borrassades. La botiga estava plena de gom a gom i així continuaria unes quantes hores més i demà... Mare de Déu demà. Si això pogués durar demà i demà passat i l'altre i l'altre i... Però no, duraria poc perquè la vaca aviat quedaria seca. Déu n'hi dó per això. Després la calma. La tranquil·litat. Però quines festes!, quines festes!

Quines festes!, quines festes! Gastar, gastar. Però que us heu enfollit? Menjar, roba, sabates, regals, més regals, divertiments... Però i després. Després el buit o, més ben dit, el zero perquè després res, pelats com una rata. A trevallar hores i més hores. Quina vida!, quina vida!

J. Bertran i Puigpinós

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.ª Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas.

Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

CARTES A CA LA VILA

El nostre lector s'hauran assabentat que en el número anterior s'inicià la secció de «Cartes a Ca la Vila». La primera que signava R. B. ha tingut la seva difussió, arribant fins i tot al «Ministerio de Educación y Ciencia», en la seva Delegació Provincial, el cap de la qual, senyor Octavi Mestre i Ferré, ens ha distingit amb la carta que a continuació ens honorem a publicar. - R.

Amics d'Agramunt:

El vostre Alcalde, i bon amic Sr. Inglés, ha fet arribar a les meves mans el n.º 105 de la vostra bella Revista «Sió», pregant-me respongui a la «carta a ca la Vila» que apareix a la pàgina segona de dita publicació.

Jo comprenc i comparteixo l'inquietud i els interrogants que es planteja el Sr. R. B., signant de la lletra de referència. Als esforços del vostre alcalde encaminats a posar en funcionament «l'Institut», us prego hi adjunteu els meus i àdhuc els del Sr. Governador de la província que no hem estalviat lletres ni visites per a assolir-ho.

Els «números», les estadístiques són molt fredes però irrefutables. I com que a la vostra comarca no surten els mínims d'alumnes que es precisen per a posar en funcionament un Institut, el Ministeri, malgrat les nostres instàncies i les despeses fetes en la construcció i mobiliari de l'edifici, s'ho pensa molt abans de donar un altre pas que faci encara menys «rentables» els diners esmerçats.

Cal pensar que la «Secció Delegada Mixta» es va projectar per a donar el Batxillerat Elemental i que aquest va desaparèixer a mesura que s'implanta la nova Llei General d'Educació. Si pensem que de cada 5 estudiants espanyols de Batxiller 4 feien el Grau Elemental i sols un el Superior, comprendreu el recel del Ministeri.

D'altra banda, l'aplaçament de l'implantació del Batxillerat Polivalent (fins al 1975) encara aconsella més calma.

Ara bé, l'edifici (acabat i moblat) tindrà el seu ús. La nostra Delegació ha enviat un estudi molt detallat exposant com treure'n el màxim rendiment mentre s'espera l'implantació dels nous nivells educatius. Crec, sincerament, que l'edifici té capacitat per a allotjar la Segona etapa de l'Educació Bàsica, la Formació Professional de primer grau i les necessitats de Batxillerat de la comarca, en forma de «Secció», depenent d'un altre institut (com s'ha fet amb el C. L. A. de Bellpuig), doncs la creació d'un Institut independent no sembla, per ara, viable.

Esperem la decisió del Ministeri. I teniu la confiança de que compartim les vostres preocupacions tanmateix que volem assolir per a Agramunt el millor que sigui al nostre alçanc.

Ben afectuosament,

OCTAVI MESTRE I FERRÉ

Delegat Provincial d'Educació i Ciència

LES FULLES

La fulla, aquesta unitat botànica de funció molt concreta, cau. Es qüestió de temps, i de temperatura. Qui més qui menys espera que caigui la fulla. Les nostres places i carrers són plens de fulles. Fulles verdoses, grogues, torrades, treloliques. O brillants. O bíbliques. Fulles.

LES MAJORETTES

El gest triomfalista, exòtic, salomònic de les noies que informaven el grup de les Majorettes, ha eixit. La Junta ha presentat la dimissió. Una altra cosa que passa a la Història d'Agramunt. Potser massa depressa.

MOROS

Ho diu la gent: venen moros. El xistu, l'acudit, és fàcil: moros a la costa... Són gent que ve a treballar al Canal d'Urgell, concretament a la mina de Montclar. Però hi ha un record difícil de borrar. Per raó d'ell, les mares de quaranta a cinquanta anys diuen: «Nenes, serà qüestió de no voltar pels carrers de nit...» Un pudor ancestral vetlla l'honor. Agafa fama i posa't a jeure. De vegades les modes fan més estralls que els moros... Però la fama...

ACCIDENT

El dia 18 de novembre, al poble de Mafet, agregat d'Agramunt, fou víctima Acompanyem a la família en el sentiment. A.C.S.

RAIMON

d'accident de circulació, la veïna Elena, de vuitanta dos anys, de ca l'Alberto La nit del dissapte dia 11 de novembre, el cèlebre cantant Raimon actuà entre nosaltres. Fou una vetllada estreta, breu, saccejada, nerviosa, axarolada, repetidora... Només s'autoritzaren nou cançons. La segona part durà onze minuts.

INSTITUT I DEPORT

L'Institut no ensenya gran cosa, ara com ara, per a no dir res. Però s'ha inaugurat la pista deportiva on s'hi juga a pilota-mà. De moment ens mantenim en forma, malgrat sigui corporal, volem dir física.

JUBILACIO

El que fins ara ha estat metge titular de Puigvert d'Agramunt, el senyor Benjamí Ramíres Costa, ha estat rellevat, per haver complert l'edat reglamentària, de la plaça d'A.P.D. que fins aquest mes de novembre ha tingut en propietat. Puigvert, mèdicament, queda incorporat a Agramunt a efectes oficials.

FONAMENTS

S'està procedint a bastir la «Casa Cuartel» per a la Guàrdia Civil. De moment ja s'han fet els fonaments, i per la superfície que abasten, tot fa preveure que l'immoble serà de gran vistositat. El lloc elegit és el terreny veí a la Casa del metge.

CONTAMINACIO

Una vegada més insistim en la contaminació. Entre nosaltres, no es tracta d'una contaminació europea, industrial, de societat de consum, sinó de contaminació rural, de secà. Integren aquesta contaminació l'òxid de carbó de les estufes que cremen clofolls i esparracs; els excrements dels gossos; els sorolls dels tubs d'escapament lliures; els crits nocturns de gent que gesticula les cordes bucals molt subdesenvolupadament... Els transports de carns en vehicles inadeguats... etc.

LLUM, MES LLUM

Les avingudes Marià Jolonch, Mestres i Guimerà s'han vist abillades substancialment amb uns allumats que deunido (que Déu n'hi dó, pels gramàtics). Però és de lamentar que d'altres vies públiques resten com en l'edat mitjana, i per elles hom ha de circular a les palpenes. Després les noies tenen por. I no dels moros.

PARROQUIA

Després de tot un estiu de treballs molt substanciosos i forçats, la parròquia ha enllestit el sistema de callefacció de l'habitaclé sagrat. Ara, amb satisfacció de tothom, al menys dels que van a missa, s'ha pogut comprovar com s'ha omplert de fuel-oil la cisterna enterrada. Anar al cel ja és una cosa més fàcil. Què bonic!

L'un era sabater, l'altre capellà. El sabater sovint estirava la sotana del seu germà car no sempre les sabates donaven prou profit per a fer bullir l'olla o per a altra atenció peremptòria. Si el vestit talar no responia a la demanda, el sabater recorria a una facecia infalible: davant de la sabateria estenia una pell de bou damunt les lloses del carrer i amb tota calma hi dibuixava un parell de soles. Quan el capellà, que vivia al pis de la mateixa casa, se n'anava a complir amb els seus deures de beneficiat de la Maredeu del Socós, per el qual sols calia traspasar la calçada, el pegot aprofitava l'absència, pujava les escales, es posava el manteau i el barret de teula i tornava a continuar la comèdia de treballar damunt la pell conscient de l'impacte que produiria a la bosa del sofert capellà, el qual, al tornar de l'església s'escandalitzava gran manera i feia senyal al seu germà de seguir-lo. Pujava amb el manteu i el barret encara posats i en baixava sense dur-los tot embutxacant-se els pocs diners que havia pogut donar-li el pobre tonsurat.

Vingué un dia que el sabater es casà i la conseqüència, lògicament esperada, fou l'enllumenament d'un nou ésser, que en aquest cas sigué un xicot. No hi hagué discrepància dins el matrimoni en ço tocant al nom, però si en quant al padri-natge. Marit i muller no acabaven de posar-se d'acord i la discussió, començada els primers mesos de l'embarag, encara durava a l'hora del part, a l'endemà i al dia següent. El bateig no podia demorar-se més donat el costum de la vila en aquell temps.

El pare de la criatura, expeditiu com sempre, i sense gaires escrúpols, resolgué la qüestió. El matí del quart dia anà a avisar al seu germà de que a les deu portarien el seu nebot a cristianitzar; previngué a la llevadora —una lliga-melics— per tal d'acudir oportunament i, recordant-se de l'adagi «si vols criats a la plaça en lloguen», a la plaça feu cap a llogar un padri ben convençut de que l'hi trobaria. Era temps de sega i es dirigí a un grup de garvers.

—Necessito un segador. Qui es lloga?
—Jo!
—Seguiu-me.

Ja a casa es serví esmorsar al foraster i com passés el temps preguntà quan anirien al troç, contestant-li que ja l'avisarien.

Arribà puntualment la llevadora, qui s'apressà a vestir la criatura. La mare preguntà qui fora el padri, sense rebre resposta.

—Ara és hora d'anar a la feina, segador. Us he llogat per tal que sigueu padri d'aquest noi, al qual posareu el nom de Ramon.

Es celebrà el bateig, i amb una xocolatada amb melindros es clogué la festa.

Com que les màquines encara tardaren a arribar aquí, el padri del Ramon no deixà cap juny de visitar el seu fillol fins que les segadores desplaçaren els garvers i aquell Ramon ja era tot un home.

Juventud y delincuencia

Es fracamente desalentador el panorama que nos ofrece la juventud actual, mirando a través del prisma que de ella nos facilita la prensa diaria y demás medios de comunicación social, hay tan en boga. Al hojear las páginas de periódicos y revistas, o al contemplar las emisiones televisivas a ello dedicadas, por doquier se pone ante nuestros ojos, una serie continuada de atracos, secuestros, violencias de todo orden y naturaleza, realizados por jóvenes imberbes (es un decir, porque hoy es moda todo lo contrario) la mayoría de los cuales no han llegado siquiera a la mayoría de edad legal.

Parece como si la sociedad toda, a fuerza de tanto repartir, nos encariñáramos ya con esta ola de terrorismo que nos invade y la aceptáramos con la más lógica naturalidad o con cierta indiferencia al menos. Al inculcárenos con machacona insistencia, digna de más nobles empeños, tales «proezas» llevadas a cabo algunas veces con cálculo matemático y premeditado de posibilidades, evidente riesgo y hasta con ciertos visos de heroicidad, hace que en general los admitamos como un «número» más en este complicado y gran teatro de la vida del que todos somos actores y protagonistas.

No está tan lejos para que se nos haya olvidado, el brutal atentado cometido en las Olimpiadas de Munich, anegando en sangre lo que únicamente estaba concebido y preparado para disputar en buena lid unas alegres competiciones deportivas, más propias para aunar voluntades y entendimientos entre pueblos y razas, que para crear barreras insalvables entre credos y opiniones, dignas del mayor respeto y consideración cuando sean ejercidas con la mejor buena fe y en aras de una convicción fuertemente sentida y arraigada. Y así, tantas y tantas violencias que a diario se cometen y de las que resultan innumerables víctimas inocentes, hecho que repugna y altera a toda conciencia honrada.

La juventud de hoy, en general, se niega a reconocer que todos somos fruto de un pretérito y que el bienestar social que disfrutamos es obra del esfuerzo, sacrificio y trabajo de nuestros antecesores, a quienes debemos el más profundo agradecimiento. La actual generación, pese a sus alardes y exigencias, con sinceridad ha de confesar que en nada ha contribuido a la actual etapa de progreso de que goza, ya que se encuentra en el inicio de la vida que, como a todos se les presentará con sus correspondientes altibajos de alegrías y tristezas, de sueños y realidades.

Si a los ya entrados en años y que estamos de vuelta de muchas cosas puede parecernos todo irremisiblemente perdido a juzgar por la forma de desenvolverse la actual generación, hemos de considerar que en contrapartida existe otro sector de esta misma juventud que callada y confiadamente van siguiendo el curso de su vida, cumpliendo con escrupulosidad sus deberes, realizando actos, hechos y servicios que deberían figurar con letras de oro en las portadas de todas las revistas y que permanecen totalmente desconocidas y en el más completo anonimato por la gran masa, porque los protagonistas en su innata y digna modestia no exigen otra recompensa que la satisfacción interna que proporciona el deber cumplido, sin alharacas ni estridencias.

Con plena confianza hemos de esperar que ellos sean, en su respetado silencio, la levadura que hará fermentar la masa, el chorro de nuestra fundada esperanza en una futura sociedad más acorde con el espíritu de paz y convivencia mutua que se respira por doquier en esta época navideña que se avecina.

D. ROIG BALASCH

EL PORC EN L'ECONOMIA AGRAMUNTINA

Per J. Bonet i Boix

«Per Nadal el porc amb sal...» Diu el refrany popular. La matança del porc no deixa de ser un fet econòmic important pels pobles, i, és clar, també per Agramunt, doncs hem de tenir en compte que no gaires anys enrera es mataben de 500 a 600 marrans anyalment a les cases particulars ja que quasi bé tothom —menestrals, pagesos, botiguers, etc.— mataba pels vols de Nadal.

El sacrifici del porc no es complia precisament en aquests dies perquè fossin propers a les Festes, sinó més que res perquè el fred ajuda a conservar les viandes, ja que es sacrificaven porcs durant els mesos de desembre, gener i febrer. Com encara és fa ara. Cal fer notar també que el que més s'estilava era que cada casa comprés per la fira un mamelló i l'alimentés fins a una vintena d'arrobes, que era quan es portava a l'escorxadador. Però també hi havia que el comprava ja gros per a matar-lo.

A mesura que han passat els anys —potser degut al millorament del nivell de vida i a que les botigues de queviures maten periòdicament per tal de vendre'l fraccionat i segons les necessitats de cada client— ha anat minvant la matança a les cases particulars, doncs poder anar a la botiga i comprar la quantitat de porc necessària pel dia o setmana, estalvia a les mestresses de casa tota la feina que suposava l'engreix, la matança, el mandongo, el confitat, l'assecat, el curat, etc. A més també ha contribuït, potser, a aquest canvi l'haver-hi més gent que treballen a l'indústria, comerç, oficines, etc, pels que és molt més pràctic passar per la cansaladeria i resoldre el problema en funció del poc temps lliure.

Segons les xifres que hem pogut obtenir de l'escorxadador municipal, treiem la conclusió que actualment les botigues de queviures maten uns 60 porcs al mes, que sumats als 250 ó 300 de les cases particulars, ens dona la quantitat d'uns 1.000 caps l'any, el que suposa que a la nostra vila es gasta 1.150 pessetes per habitant i any en carn de porc, que sumen un total d'uns 5 milions de pessetes. Si a aquesta quantitat i afegim la que importa la totalitat dels porcs que s'engreixen a les granjes locals, arribem a xifres esfereïdores.

Aquest animal que té el nom de porc, doncs, representa encara per moltes famílies un vertader i molt important mitjà de vida.

MAQUINARIA AGRICOLA
JOSE MARTORELL
AGRAMUNT

Tintorería Batet

La Tintorería de Agramunt

CRUÏLLA

LECTURES

per JORDI GUASCH

Llegir és un acte premeditat. Ningú no pot llegir sense proposar-ho, perquè llegir suposa assimilar, i és absolutament impossible l'assimilació si hom no es proposa de dur-la a terme. Per això dic que, llegir, és un acte conscient, premeditat i actiu. Però anem per parts. Si hom llegeix el diari agafa una postura tranquil·la, ampulosa. El lector de diari és aquell individu que cerca només assabentar-se d'una circumstància, d'un fet concret, moltes vegades sense preguntar-se la veracitat o inexactitut d'allò que li entra pels ulls. Llegir un «article de fons» ja és una altra cosa. Llegir un article d'aquesta mena, ja sigui en un diari o una revista especialitzada, requereix molta més atenció i fixació de conceptes que no quan devorem notícies. Llegir, per últim, un llibre, és una feina de més envergadura que trascendeix en el temps i depen —o hauria de dependre— de les circumstàncies ambientals-emocionals-psíquiques en què ens trobem. El mal d'algunes, de forces lectures, o millor dit, lectors, resideix aquí. Hom es posa a llegir un llibre mentre les circumstàncies ambientals siguin favorables, i ja no es preocupa de res més. A vegades, inclús, «devorem» pràcticament les ratlles sense aturar-nos, mai sia uns segons, a reflexionar la frase anterior. I així ens passen per la «epidermis» cerebral un munt de noms, dades, fets, personatges i situacions sense adonar-nos-en, gairebé. No requereix la mateixa predisposició llegir un llibre de filosofia que un poema, per exem-

ple. Però ens és igual. Tan indiferentment ens colem un «totxo» de història, com una novel·la de l'Oest, com un guió cinematogràfic. I peco d'optimista, al dir això, perquè és molta presumpció suposar que llegim guions cinematogràfics o llibres de història, filosofia o poesia... Ara, novel·les de l'Oest o serials radiofònics, simplement, això ja és més possible. I no ens estranyem de coses estranyes, perquè, moltes vegades, no tenen res d'estranya. Així, no fa gaires dies, una mare em deia tota cofoia, ella, que la seva filla llegia molt. Davant la meua aprovació, ella insistí en mostrar-me el que llegia la seva filla. Vaig quedar sorprès i atònit. La seva «biblioteca» era excel·lent en quant a títols: «Los Frutos del Invierno», «El Jarama», «La Iliada», «El Quijote»... «Es clar —digué la dona— que aquests llibres que li envien de Barcelona —"Círculo, Reader's," etc.— només els té per posar a l'estanteria, queden molt bonics, però el que en ella l'hi interessa es «Simplemente María» que compra cada setmana en fascículs col·leccionables»...

I es que, si hom es troba, com un company meu, davant un client que li demana quatre metres de llibres forrats en pell de color marró per a endossar a la llibreria que el fuster li acaba de fer per adornar el pis nou... hom pensa que, en vistes al Mercat Comú, amb la fabulosa venda de «Corins Tellados» tenim l'entrada al peu de la porta...

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres Telèfon 51126

PAS DE LA CASA ANDORRA
OBERT TOT L'ANY

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

ROS ROCA S.A.

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 390202 y 390802

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

EL PREU

Sembla vàlida la comparació que hom estableix entre la persona i la societat: tal com un individu creix i millora al llarg del temps, la Humanitat, any rera any, evoluciona en millor, a desgrat de les mil limitacions que tots veiem.

En Guillem Viladot, home d'idees sempre molt ben elaborades, amb ocasió del que ell en diu «l'afer de les cent pessetes» (al Programa de la Festa Major d'enguany), insisteix en un aspecte de la democràcia no sempre degudament recordat: la democràcia, ve a dir, no és fàcil.

No es refereix, crec, a les forces externes que s'hagin d'anar amotllant, sino a l'actitud íntima dels propis partidaris d'aquesta manera de fer.

Em sembla que en qualsevol aspecte el nostre viure podríem parafrasejar la dita d'en Cervantes: «amb l'home hem ensopegat, Sancho». Amb l'home fet d'ideals i de vivències immediates; fet d'àngel i de fang; fet d'esperit nobilíssim i de realitats concretes ben minces...

«L'esperit és animós, però la carn feixugueja», ens recorda Jesús.

El contrast entre l'ideal desencarnat i la vida concreta de cada dia és un fet universal i constant. Sense adonar-nos-en, vivim, força vegades, la contradicció: reclamem drets i neguem drets; exigim llibertat i no concedim llibertat; demanem comprensió i no oferim comprensió...

Quí sap si, en bona part, neix aquesta dissonància per què oblidem que les grans idees no es fan vida si no és mitjançant un esforç de cada un. Solem dir que tot el bo costa; ja el Mestre insistia sobre la necessitat del **propí** venciment per al bé. Tota redempció, efectivament, pressuposa poca o molta sang. Sang... **pròpia**.

Tots glatim per una manera de conviure pacífica, serena, afable, sadolla de bona voluntat, de comprensió, d'amatent sollicitut mútua... Jo creuria, però, que, sense atinar-hi (es tractaria, al meu veure, d'una mecànica inconscient), no solem tenir en compte el lot

Tramitaciones, Automóviles,
Pasaportes y Expedientes
en general

Zapateria, 1
AGRAMUNT

**GESTORIA
FEIXA**

Per raons del tot alienes a la nostra voluntat, no hem pogut publicar aquest article. Ara ho fem amb molt de gust. — R.

d'esforç que és precís que aporti cada «jo». Voldríem una societat en la que, poso per cas, fos possible la realització de qualsevol projecte d'utilitat comuna, prescindint, dintre d'una compensació justa, dels interessos privats; ara bé, a desgrat d'aquestes nobles aspiracions de principi, potser no reaccionariem massa serenament si el projecte suposés malmetre una de les nostres finques...

Vull dir que, sense voler, per instint, estem sempre disposats a acceptar les millores, però de franc. I de franc, amics, no solen donar gairebé res: cal pagar un preu. Per a viure en pau els uns amb els altres (àdhuc en el si de la pròpia llar); per a gaudir d'uns serveis; per a crear prosperitat... sempre s'ha de pagar, s'ha de renunciar quelcom. I amb aquesta renúncia personal **s'hi ha de comptar bàsicament**. La democràcia (per citar l'origen d'aquestes reflexions), per exemple, no vol pas dir, només, que jo tinc el dret de palesar el meu criteri, sino, sobre tot, que els demés poden opinar i ser tinguts en compte; dialogar no és sinònim de que els altres m'escoltin i em donin la raó, sinó, també, que jo accepti honradament que sóc fallible, i que d'altres persones tenen, tant com jo, la possibilitat d'estar en la veritat, sense el meu permís, o contra el meu parer...

La veritat, el millorament, la clarificació d'idees, la promoció, són com un pa comú pastat amb tot un reguitzell d'elements dels que n'és un d'imprescindible: la capacitat **personal** de respecte, de renúncia, de diàleg **sincer i amatent**; la capacitat, en una paraula, de realitzar, **ara i ací**, en la pròpia circumstància concreta, una de les més suggestives virtuts cristianes: la senzillesa de cor, la humilitat.

Berenguer del Puig

Funeraria J. Torné

PANTEONES — LAPIDAS
MARCOS DE ACERO INOXIDABLE
(de la Casa Serrano de Barcelona)

CORONAS de FLORES, naturales y de plástico
ARCAS DE ZINC

Exposición al natural a la atención del público
TRASLADOS A TODA ESPAÑA

Servicios para los afiliados a varias Compañías

Y recuerde...

CALIDAD Y PRECIOS SIN
POSIBLE COMPETENCIA

Circunvalación, 4
Arrab. Puigvert, 62

Teléfono 39 08 62
AGRAMUNT (Lérida)

Los problemas del Casal

La Junta de la Sociedad Cultural y Recreativa Casino Agramuntés, considera un deber poner en conocimiento de los Socios y la opinión pública, la crítica situación económica de la Sociedad. A los Señores Socios por el indiscutible derecho que tienen a estar al corriente de los asuntos de la Entidad y al público en general porque el Casino Agramuntés, nuestro popular «Casal» por su enraizamiento en la vida colectiva, a lo largo de los años se ha convertido en algo consubstancial con nuestra Villa. No en vano la casi totalidad de los habitantes de la misma son, o han sido algún tiempo, miembros de nuestra Sociedad.

Los datos que ofrecemos, referidos a 30 de noviembre del año en curso, son los siguientes: Dejando aparte el préstamo hipotecario concertado con la Caja de Pensiones y el valor de las Acciones y Obligaciones de los Socios, para que en la mencionada fecha se pudieran atender debidamente los compromisos contraídos, a la Sociedad Casino Agramuntés le faltaban unas 230.000 pesetas. La mayor parte de esta cantidad corresponde a facturas que deberían abonarse de inmediato.

En si mismo este hecho no tiene nada de particular, es corriente que una entidad cuyos objetivos no son precisamente el lucro y el beneficio material tenga facturas pendientes. Lo verdaderamente grave es la constatación de que con los ingresos normales no existe posibilidad alguna de satisfacerlas.

Veamos otras cifras referidas a un ejercicio anual. Los gastos ordinarios de la Sociedad —contribuciones, seguros, luz, sueldos, etc.— suman unas 100.000'- ptas. más que menos, y las amortizaciones a la Caja de Pensiones ascienden exactamente a 157.697'68 ptas. Como ingresos fijos tenemos las cuotas: 585 socios a 25 pesetas mensuales, son 175.500'- ptas., más 40.000'- ptas. del arriendo del Cine y 60.000'- ptas. del Café.

Unas simples operaciones aritméticas nos darán un sobrante que no llega a 18.000'- ptas., cantidad notoriamente insuficiente para atender los gastos imprevistos: reparaciones urgentes, posibles bajas de socios, etc. Para amortizar los atrasos la Sociedad no dispone ni de cinco céntimos.

Esta exposición de datos es cruda, pero real. Y aunque nos duela en el alma hablar así, es preciso hacerlo para que nadie se llame a engaño y todos podamos tomar clara conciencia de la gravísima

crisis económica en que se halla inmersa nuestra Sociedad.

Si bien la causa de la crisis es, en sus líneas generales, sobradamente conocida, no estará de más narrar a grandes rasgos la historia de la misma.

Todo comenzó el año 1.969. El mal estado de la cubierta de la sala-café forzó a la realización de unas obras que se aprovecharon para adecentar y modernizar el local. Para ello se formalizó un préstamo hipotecario con la Caja de Pensiones de 1.200.000'- pesetas. En coincidencia con este esfuerzo económico, comenzó a disminuir la concurrencia a los actos programados por la Sociedad. Falta de asistencia que en el transcurso de estos años ha aumentado progresivamente, con las consiguientes pérdidas.

En el año 1.971 la ampliación de la mencionada hipoteca en otras 250.000'- ptas. permitió salir del paso. El presente año la Junta, por si misma, no se atrevió a programar la Fiesta Mayor en la forma acostumbrada. Y recabó la opinión y el apoyo de los Socios en la Reunión General del día 2 de julio. En la misma se aprobó la cuota extraordinaria de cien pesetas, y la Junta, comprometida reglamentariamente, llevó adelante los acuerdos hasta las últimas consecuencias, no sin pena en muchos casos. De todas formas y debido a la escasa asistencia, la Fiesta Mayor fué un estrepitoso fracaso en el aspecto económico.

Pese a la gravedad de la situación descrita, nuestro caso no es desesperado. La Sociedad Casino Agramuntés tiene un enorme potencial humano: cerca de seiscientos socios. En el sentido de responsabilidad de los Socios hemos puesto nuestras esperanzas; faltan dos meses para la Reunión General Ordinaria y hay tiempo más que suficiente para meditar sobre el asunto, ofrecer sugerencias y perfilar soluciones, que existen, sin duda alguna.

LA JUNTA

Exclusivitat * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreteria Univers

Taillleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

ELS TORRONS

«SIÓ», sempre atent a l'actualitat que està íntimament lligada amb la nostra vila, ha demanat al nostre fidelíssim col·laborador, el senyor Joan Viladot i Puig, un treball que ens parlés d'aquesta célebre llaminadura que porta el nom de Torrorns d'Agramunt. El senyor Viladot i Puig, que és l'agramuntí que sap més coses de la seva vila, i per tant de tot el que es refereix als nostres torrorns, molt gentilment ha respost a la nostra súplica amb el treball que a continuació tenim el goig de publicar.

L'ARREL

Fill de pares agramuntins i pare de fills agramuntins, membre de família nombrosa, així en la meua ascendència com en la meua descendència, i éssent nostre cemen-tiri el recés que guarda les despulles dels éssers més estimats, no podia per menys de sentir-me agramuntí de cap a peus, material i espiritualment. En mon cor germinà una guspira d'amor, al marge de la inconsciència pels primers anys de tot nadó, guspira que com llavor floral, anà desenvolupant-se amb el pas dels anys, i així com la llavor vegetal es transforma en planta que en sa creixença ramifica, floreix i dona fruit, de la mateixa manera aquella guspira que no era res menys que un inici d'amor vers Agramunt, ana prenent cada dia major força en mi em guià a estimar tot el que m'envoltava, tot el que amb nostra vila tenia relació, així el present com el passat. I amb la seva creixença vingué també a ponzelliar, a esclatar en bell florir, a donar fruits; flors i fruits que si no prengueren l'esclat exuberant que hauria volgut, fou de-gut a que Déu no posà en mi el geni de l'artista, i vaig tenir de limitar-me a les meves possibilitats i transportar al paper petites gloses de les sensacions que m'arribaven, de les fretures que cobaven dintre meu i que si anaven disperses per periòdics i revistes de migrat valor, no vaig poder resistir l'atreviment d'aplegar-ne algunes en aquells dos llibres batejats amb els títols de «De l'Agramunt pre-tèrit» i «Romansos agramuntins», amb els quals no perse-gia més finalitat que la de que fossin tribut d'agraïment i veneració al poble que se m'havia obert de bat a bat per a prodigar-me tot el seu present, tot el seu passat i potser entrellucar-hi una mica del seu futur.

ELS JOCS FLORALS DELS TORRONS D'AGRAMUNT

Ja de jovenet vaig descobrir, va presentar-se'm l'hermós binomi «Agramunt-torrorns» o «Torrorns-Agramunt», el qual em captivà poderosament i em menà a dedicar-li prefe-rents atencions. Així fou que tan punt poguí despendre'm dels lligams universitaris i fixar definitivament la vida en la que considerava la més bonica de les viles de la terra, vaig acariciar la idea de procurar, en la mesura de les meves possibilitats literàries, cantar l'excelència de nos-tres TORRONS i fer que altres veus privilegiades volessin per damunt de les meves i avalessin la bondat d'aquella artesanía agramuntina, d'aquells Torrorns d'Agramunt que en temps reculats eren exclusius, o poc menys, en la geografia regional catalana.

I així s'encengué en mi la idea dels Primers Jocs Fla-rals, els quals en la meua concepció no havien d'ésser pas una imitació, una caricatura d'aquells que Clemència Isaura instituí en una ciutat de la Catalunya d'enllà dels Pirineus i que més tard prengueren carta de naturalesa en la Catalunya d'ençà de l'alterosa cordillera. No; jo vaig concebre aquells Jocs com a font de propaganda de nos-tra artesanía torronera i en presentar el projecte a co-mençaments de 1912 al nostre Ajuntament sigué donant-los aquesta denominació «Jocs Florals del Torrorns d'Agra-munt», limitant els premis que poguessin atorgar-s'hi a composicions que, en un o altre aspecte, siguessin dedi-cades a la seva glosa, a la seva exaltació. Nostra preten-

sió sigué rebutjada pels homes de l'Ajuntament, accedint, però, a patrocinar uns Jocs com eren en general tals ma-nifestacions literàries, reservant dos premis als torrorns els quals venien anunciats així: «A la millor Oda als torrorns d'Agramunt» i «A la millor Relació Històrica sobre els torrorns d'Agramunt».

Per tal de no perdre el «tot», vaig acceptar la «part». I la festa es celebrà el 16 de setembre, segon dia de la Festa-major de 1912. Tingueren la deguda ressonància dins la premsa regional i això contribuí a que es rebessin un total de 78 treballs deguts a la ploma de bons literats d'aquells dies, entre els que figuraven Na Remei Morlius d'Andreu, a la qual s'atorgà el segon premi ordinari per la seva Oda «El secret de l'or», i En Francesc Ubac i Vi-nyeta, qui obtingué el premi que donaren els torroners locals pel seu romanso «La Torronaira». Mes no acaba aquí la aportació elogiosa de nostres poetes ja que en reunir en un llibret els texts dels treballs premiats i dis-cursos adients a la festa, el Rnt. Anton Navarro, qui havia presidit l'acte, ens feu obsequi del preciós petit sonet amb que el llibre es presentava.

En aquesta composició del llorejat poeta, ex-Rector de Montclar, en meravellosa síntesi, ens dona la composició dels torrorns i la manera d'elaborar-los, i conclou amb aquestes elogioses paraules: «Torrorns d'Agramunt / que tenen un punt / de real dolçor, / qui un cop n'ha tastat / en resta emmelat / dels llavis al cor.»

«El Secret de l'Or» ens diu: «No haveu olit les violes i els timons de la serra? / No haveu olit els lliris, de la toia en el munt? / Doncs no hi ha lliris ni violes més dol-ços en la terra / de més àtica flaire que el torró d'Agra-munt. / Tot ell és or suavisíssim, mel pura que ressona / i don èxtasi a l'ànima amb misteriós encís; / mel, que Agramunt en calzers de lliris agombola, / mel que és tan blanca i fina com la del Paradís», i acaba l'Oda amb aques-ta estrofa: "que és or, llum i dolcesa el torró d'Agra-munt".»

«La Torronaira» obra el romanso amb aquestes parau-les: «A Agramunt tot l'any / fan torrorns les noies; / tor-rorns d'Agramunt, / menjar de la glòria, / no hi ha res tan fi, ni dolçor més bona.» I després d'escriure'ns el pregó que de la mercaderia fa la venedora en la parada que ha montat en la fira d'una provinciana vila i com ha d'esquivar la golafreria sensual d'algún borinot de la Conca, ve a dir-nos, a afirmar-nos, que «noies i torrorns / d'Agramunt qui en logra / pot estar content / que són cosa bona: / no tenen rebuig / ni cap frau s'hi troba.»

ORIGEN DELS TORRONS

El que més m'inquietava de nostres torrorns era saber-ne l'origen i per això, un any i un altre, les vigílies de les festes nadalenques furgava en diaris i revistes per a veure si trobava quelcom adient. Això m'ha permés escriu-re el que segueix.

En dates diferents i en pluralitat de periòdics han apa-regut articles sobre els torrorns, sobre els torrorns en ge-neral, no sobre una especial marca. En un d'aquets arti-cles es llegeixen aquestes paraules, que traduïdes del cas-

D'AGRAMUNT

tellà en que venien, diuen: «Més d'una vegada ens hem preguntat a quin atzar prodigiós es deu que el torró tingui una especial preponderància nadalenca. Per a contestar a tal pregunta s'ha dit i repetit que la ciutat de Barcelona convocà en 1703 un concurs entre sos pastissers per a premiar a aquell que encertés a elaborar un pastís amb les qualitats de duració, inalterabilitat i exquisitat; concurs amb el qual es perseguia treure del marasme en que havia caigut el ram de la pastisseria com a conseqüència de la pesta que flagel·là la ciutat en aquelles diades. Se n'emportà el premi un tal Pau Torrons per l'elaboració del dolç que meresqué el plàcet del Jurat qualificador, el qual fou batejat amb el nom de torró. Amb l'arribada de desembre la pesta minvà en gran manera i d'acord el Concell Municipal i la Mitra, aquell per mitjà de sos pregoners i aquesta valent-se dels rectors de les parròquies, exhortaren els ciutadans a que festegessin les diades nadalenques que s'apropaven amb el consum del llatí crlat de poc.»

No es pot fixar d'una manera més terminant la idea amb què el torró nasqué el 1703. No obstant res més lluny de la realitat ja que aquell any en feia la friolera de 73 que Lope de Vega havia escrit les seves «Rimas Humanas i Divinas», integrant aquestes les «Elogos al Nacimiento de Nuestro Señor», en les quals figura en el curs de la disputa entre pastors i rabadans, tocant a les presentalles al «Niño del Portal», aquestes estrofes: «—Yo le llevaré de un año / un lechón de mi tamaño. —Yo a los ángeles, mancebos / pan de higos y turrón.»

Es, doncs, de creure que en 1630 el torró ja disfrutava de tanta popularitat com els lletons i el pa de figues, ço que equival a dir que tal llaminadura era coneguda ja al naixement de Lope, qui vingué al mon l'any 1562, com segurament no ignoren alguns dels llegidors.

Anacronisme és fixar l'aparició dels torrons al 1703.

En pretendre fer una mica de llum sobre l'història de nostres torrons (dels nostre, del d'Agramunt) fixava documentalment la seva existència a finals del 1700, però en fer-ho ja intuïa que havien de venir de més lluny en quant al temps, sinó concretament als nostres si pel que fa referència a la pluralitat d'ells, ço que ha vingut a ser una veritat irrefutable amb el testimoni del «Fénix de los Ingenios». Si aquella cita prejuria la existència dels torrons, en general, a mitjans del segle XVI, serà desmesurada la meua pretensió d'atribuir-la també als d'Agramunt? Estimo que no ja que, acceptant l'origen del dolç per antonomàsia nadalenca a una altra regió, les relacions comercials entre totes les que componen la península no eren tan minses per a que les costums i gustos de cada una deixessin de veure's influenciats mútuament. Per tal raonament no està mancat de lògica el supost de que la gormanderia que m'ocupa sigués portada d'aquí cap allà o d'allà cap aquí, encara que pel camí sofrís modificacions particulars en la seva composició i presentació que inclinessin a adjectivar el substantiu amb el patronímic de les respectives localitats; així: Torrons d'Alicant, Torrons de Cherta..., Torrons d'Agramunt.

PRESÈNCIA DELS TORRONS

Hi ha hagut productes de pastisseria que han estat flor d'una dia, no així als plurals torrons, qual prestigi van heretar generacions i generacions, augmentant el seu consum any darrera any, i en els presents temps és raríssim trobar el torró circumscrit a Nadal, Capdany i Reis, ja que en veiem mostra tot l'any en els aparadors postades de les dolceries millor assortides, i el consum

s'ha escampat fins als recons més insospitats. D'aquesta progressió ascendent en disfruta també el nostre amb tot i la minsa propaganda que els hi dediquen els seus fabricants.

A tal minsa propaganda vaig a referir-me seguidament i a les conseqüències que se'n deriven. En aquell furgar per texts escrits en vigílies de Nadal vaig trobar en un número de «La Vanguardia» un titular a tres columnes que em cridà poderosament l'atenció. En el text de l'article s'asabentava al llegidor que Barcelona consum anyalment més enllà de dos milions i mig de quilos de torrons, i vaig preguntar-me: ¿de tal quantitat, quants quilos corresponderan als d'Agramunt? Volia visitar nostres fabricants per tal que responguessin a tal pregunta, però vaig desistir en pensar que no serien sincers per temor al fisc. Donem per cert que el torró agramuntí consumit a Barcelona queda molt per dessota del que seria raonable esperar donades la seva tradició, la seva tipicitat. A tal certesa em mena la consideració que m'he fet sobre com ha estat tractada tothora la seva propaganda, pels artesans pretèrits i pels fabricants actuals. Sota el migrat concepte que «el buen paño en el arca se vende», l'artesanía de nostra vila, lluny de prosperar, anà esllanguint-se, car sens propaganda no es pot entrar aventatjosament en el mercat, i la que li han dedicat nostres torronaires es redueix a uns rodolins i a un anunci mural d'escasa visualitat. Però quina importància té aquesta propaganda? quina trascendència per a determinar un augment en el volum de vendes? Quedem anorreats al comparar-la amb la que ens arriba des de les planes de la premsa, des de les emissores de radio, des de la televisió. Com sigui que «propagar es vender», mal pot vendre's el que no es propaga, el que no s'anuncia. Per això no és d'extranyar que d'aquells dos milions i mig que es consumeixen a Barcelona correspongui al d'Agramunt una quantitat insignificant, molt per dessota de la que és de desitjar.

L'autor de l'aludit text de «La Vanguardia», el senyor Albert Duran, sols una vegada, i encara molt d'esquiltlentes, menciona els torrons d'Agramunt en referir-se a la pretèrita costum de montar parades a la Rambla de la Ciutat Comtal, i els oblida completament quan diu: «Hay clases de turrónes básicos como...» i cita els de diferents procedències. El senyor Duran i altres articulistes que s'ocupen d'aquesta gormanderia, estic convençut que tindrien paraules elogioses pels nostre torrons si la seva venda sigués més quantiosa com a conseqüència d'una millor i més profusa propaganda, com es mereixen per rau de tenir, segons Busquets i Moles, i Bertran i Pijoan, «un gust de paisatge, de llegenda i de festa amb alegria de campanes i banderes».

QUINA ES LA COMPOSICIO DEL TORRONS?

Falta per a acabar aquestes notes un apartat dedicat a la composició i manipulació amb relació als torrons de la Captial del Sió. Una i altra les trobem en el llibre «Tratado completo y práctico de Confiteria y Pasteleria» compost per C. P. A. i editat en 1847, sota l'epígraf «Turrón de miel o de Agramunt» i allà remeteixo el llegidor. Per la meua part, en una de les tres auques que tinc escrites en faig un breu resum en aparellats, com podrà comprobar qui en tingui un exemplar, ben fàcilment d'adquirir.

No crec haver esgotat el tema, però estimo que cal posar-hi punt.

J. VILADOT-PUIG

Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros

EXPOSICION DE DIORAMAS DE LA INFANCIA DE JESUS

Esta importante Exposición de Dioramas, será presentada por la

CAJA DE PENSIONES PARA LA VEJEZ Y DE AHORROS

durante las próximas Fiestas Navideñas en las poblaciones de:

ARTESA DE SEGRE: Del 16 al 26 de Diciembre, en la Biblioteca Municipal

PONS: Del 30 de Diciembre al 7 de Enero, en la Biblioteca de la Caja

AGRAMUNT: Del 14 al 21 de Enero, en el Instituto de Enseñanza Graduada Mixta

CHOCOLATES JOLONCH

CASINO

Caso insólito y socio indignado

A razón de una reunión entre la junta y arrendatario del citado Casino para la renovación del contrato en cuestión, en la cual no llegaron a un acuerdo.

Un servidor hice una solicitud.

Contestación de la Directiva:

«Fecha nueve de octubre. Recibida su muy atenta, fecha 5 del corriente, en la cual se manifiesta estar interesado en un posible arriendo de la sala-café de la entidad.

Con la presente debemos comunicarle que una vez anunciada la referida vacante de arrendamiento por medios informativos, la Junta dará como recibida su solicitud comunicándole las correspondientes condiciones.»

En otra reunión después de muchas controversias entre los miembros de la directiva sobre el mismo caso, al no volverse a entender sobre el precio, hubo una decisión.

¡Señores: a partir de este momento la plaza queda vacante!

Entonces fue cuando el acto entraba de pleno en escena.

Pusieron la pizarra, radio y prensa en marcha, pidiendo solicitudes por doquier hasta el día 20 de octubre.

Mi solicitud pues, en este mismo instante cobró validez, tal como reza en la carta de contestación, comprometiéndose además la Junta a comunicarme las condiciones. Esto quiere decir que entraba a formar parte del concenso entre todos los demandantes en opción.

Por añadidura el domingo día 22 de octubre vino el presidente señor Martí a verme como amigo (no oficialmente) a socavar en mi pecho abierto para saber si estábamos decididos, y claro, lo que pasa, hablando de todo un poco, quedamos en que el lunes día 23 de octubre tendría reunión la Directiva y que luego mandarían el pliego de condiciones y después ya hablaríamos de los últimos toques.

Lo demás ya lo saben ustedes...

Ni me mandaron los pliegos de condiciones, ni me dijeron nada ¿Por qué?

A veces pienso que hubo pastel o mala interpretación, porque como se sabía de antemano que nosotros hubiéramos aceptado todas las condiciones impuestas por la Junta, a lo mejor a algunos miembros de la Directiva no les interesaría nuestra firma.

Lamentamos de verdad haber perdido esta oportunidad, ya que nos hubiera gustado demostrar nuestra voluntad para esta entidad y sus socios.

Aparte, lo que más me ha distraído la atención, ha sido este caso tan extravagante, sin necesidad, para luego dar el arriendo inclusive más barato a los mismos, poniendo fuera de concurso a los solicitantes en opción.

JOSE PADULLES

Felices Navidades y
próspero Año Nuevo
les desea **Tintorería**

safas

Sió, 29   AGRAMUNT

La Coral d'Avui

QUE HA FET?

Després del VII.^è APLEC CORAL DE LES TERRES LLEIDATANES, celebrat a la nostra vila, la «Coral D'Avui», poc ha parlat, en el sentit que ha acostumat a entendre, no obstant no hem parat de cantar i en aquests moments volem donar constància de les activitats portades a terme després del memorable 11 de juny d'enguany.

A l'agost, concretament del 16 al 26, la «CORAL» va estar present a LLEIDA. Va portar-hi dos representants, la senyoreta Socós Vicens i el qui us escriu, a fi d'assistir al IX.^è CURS INTERNACIONAL DE DIRECCIO CORAL I PEDAGOGIA MUSICAL INFANTIL. Donant una pinzellada sobre el mateix podríem dir que aquest curs, va ésser novament molt positiu per a nosaltres, doncs a la vegada que estàvem submergits durant 10 dies dins el camp de la música, vàrem poguer canviar impressions no sols de tipus musical, sinó també de caire humà i sobrenatural. La mirada de tothom s'estén a totes les corals del nostre país. Volem que cada dia es canti més i millor a tot arreu. Que la nostra gent s'expressi còmodament cantant i que per mitjà d'aquesta música coral, tothom se senti cada vegada més lliure.

Amb aquest ideal, la «CORAL D'AVUI» va voler manifestar-se també el dia de la nostra Festa Major i ho vàrem fer amb tot l'entusiasme que som capaços, amb un bonic concert. Creiem que així vàrem ajudar a fer l'Agramunt més alegre, més tal com el volem tothom: UN AGRAMUNT GRAN.

Sense perdre temps, vàrem acudir a la cita del bell poble de Peramola, el dia 24 de setembre passat. Tenim a Agramunt un home, Mossèn Manuel Galceran, que ens podria parlar molt d'aquest poblet, doncs part de la seva vida la va donar per mateix, i a fe que es coneix. Dic tot això perquè ens varen parlar molt d'ell. Vàrem fer un concert a l'església que estava plena d'un públic molt sensibilitzat. Com a director de la «CORAL D'AVUI», puc dir-vos, que donava bò de cantar un «VOS SOU SENYOR» de BACH, veient la CORAL, completament fusionada amb el públic i aquest amb ella. Sens dubte va ésser un exponent més per a tots nosaltres. Les darreres paraules de comiat van ésser: «MOLTS RECORDS PER MOSSÈN MANEL». Ara el tenim entre nosaltres i li agraïm sincerament tot el que ha fet pel millorament de les persones.

QUE FA?

Fins ara no hem parat pas de cantar. Ens reunim dues vegades per setmana, el dimarts i el divendres. Ens adonem que som pocs i voldríem ser cada vegada més. Voldríem que tothom descobris el goig que hi ha al darrera d'uns assaigs, que moltes vegades ens han exigít esforç i constància. Voldríem poguer demostrar millor que no hi perdem el temps en trobar-nos. Senzillament, voldríem fer constar la nostra invitació per tothom. Nosaltres, si a Déu plau, continuarem vivint unes hores cantant, a la vegada que hi apendrem tot un altre munt de coses: a ser companys, a fer les coses bé, a pensar en els demés, a dir-nos la veritat de les coses...

Sapigueu que sempre hi sereu ben rebuts i que ens fa molta alegria eixamplar el nostre cercle. I és que estem ben convençuts que si no fem més, és perquè encara som pocs.

QUE FARA?

Sols cal dir, que el que vulguem i vulgueu, benvolguts amics. Cal treballar junts i amb il·lusió, per damunt de les dificultats que sens dubte hi seran sempre. Nosaltres cantant i vosaltres també cantant i exigint-nos. Moltes vegades les grans coses es perden també per manca d'exigència. Voldríem sentir-nos més exigits per poguer fer la CORAL cada vegada més gran i amb ella donar a conèixer més el nostre noble d'Agramunt.

Aquest any si Déu ho vol, volem celebrar Santa Cecília, Patrona de la música. La vostra CORAL «BON CANT» si no hi ha res de nou ens farà un concert. Anem a escoltar-la. Són els nostres petits que es van fent homes. Que cada dia es van fent més com cal. Ells també amb esforç i constància es van millorant per mitjà del cant. Anem-los a escoltar. Ho volen i ho necessiten. «NOSALTRES NECESSITAREM UN DIA D'ELLS.» Ajudem-los ara amb la nostra presència.

Es també un deure nostre, agrair amb aquestes ratlles, la desinteressada col·laboració de la senyoreta Nuri Sera, que seguint la seva vocació professional ens ha hagut de deixar. Ella sempre, i com a Secretària de la CORAL, seguia els nostres passos ben d'aprop, i feia de «LA CORAL D'AVUI I BON CANT», una part més de la seva vida. Que així continui ara desde Barcelona, la seva nova residència. Moltes gràcies Nuri.

I fins un altra, amics. Anem de cara a NADAL, i nosaltres ja el comencem a festejar amb els nostres cants.

RAMON CASALS I MUNTADA

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE NOVIEMBRE

NACIMIENTOS:

Pilar Lombardo y Martinez día 5

DEFUNCIONES:

María Guardia Novell 79 años día 18

Elena Farré Capell 86 años día 18

Miguel Paris Hoqueta 84 años día 23

Carmen Inglada Garrabou 72 años
día 25

María Escanilla Joval 60 años día 26

Antonio Barril Solé 86 años día 28

• • •

LLUVIA CAIDA EN EL MES DE NOVIEMBRE

Día 1	24'7	litros m. ²
» 2	2'5	»
» 3	0'7	»
» 20	10'4	»

Total 38'3 litros m.²

EL OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT

**PANTEONES,
LAPIDAS y CRUCES**

MARMOL, GRANITO
y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña.

**Funeraria
(Casa Romá)**

Merced, 19 Teléf. 390309
AGRAMUNT

Punts de Mira

La primera i més agradable impressió que tinc de les Serres, és aquella florida d'ametllers que veiem des de la classe de les escoles quan tot just començava a escalfar el primer sol que anunciava la primavera. Aquell espectacle mesclat amb les seves sentors se'm feia embriagador.

Som moltes les persones que ens ompla de complaença la contemplació dels nostres paratges, no sé si més bonics, però sí entranyables.

L'esplèndida visió de la terra que s'ofereix als ulls des de dalt del dipòsit del Castell, de tonalitats tan diferents cada estació de l'any, és d'una magnífica bellesa. Es també ben remarcable l'escampada de masies arreu del terme, de les què es fa ressó El Cantor del Sió quan per exemple diu:

«A dalt d'un turó
la vella masia
el vent desafia
quan ve bufador.»

o bé també:

«A mitja pendent
de la serralada
es mostra vistent.»

La contemplació de l'ubèrrim paisatge que es veu des de la Miranda, fa esclamar al nostre convilatà Josep Soldevila:

«Els sembrats tots plens d'orgull
aixequen sa tendra branca,
prometent un any curull
d'aquell fruit que el pagès guarda.»

Després prediu:

«Bosc i conreu amb abundància
adornats amb raigs de sol,
per xò senten enyorança
els qui llencen lluny el vol.»

I acaba afirmant:

«Si eixes coses be s'alviren
des del poble d'Agramunt,
que marxin els qui deliren:
més riquesa no la vull!»

No menys fascinant és la vista que s'ens ofereix des de dalt del campanar de la nostra monumental església, fascinació que fa dir al fill absent de la vila, en Ricard Solsona Seall, amb fina susceptibilitat:

«Aquí hi ha el vell cloquer amb les àgils campanes guaitant altiu l'espai que s'obra davant d'ell; redós, esvelt el temple, superbes les façanes, aguanten impassibles dels segles el flagell; mes llà, s'alcen les cases boniques, ben plantades, unint-se en abraçada estreta i amical; no hi hi ha la discòrdia dins les llars reposades tot Agramunt alena per un bell ideal.»

Imaginem-nos ara, aquestes paisatges envolcallats en una immaculada nevada, que bé podria ésser en el dia de Nadal, i que sigués la que hagués portat la fina sensibilitat del poeta a escriure:

«Quan al mati m'he llevat
he obert de bat a bat
el finestró,
i una claror
blanca, pura, penetrant
s'estenia al meu davant
d'un cantó a l'altre cantó
de l'horitzó»

I continua il·lusionat el senyor Joan Viladot:

«i el carrer,
bò i nevat,
verge encara de petjades,
m'ha dut la fonda impressió
de trobar-me a un món millor
encara no profanat
pel pecat.»

I ara la decepció:

«Més durà poc la il·lusió,
car la neu s'ha maculat
amb l'impressió
de les petjades
del primer hom que ha passat.»

Per acabar amb la sentència:

«Pequem tant!!»

Una altra visió contemplativa del poble ens la ofereix el nostre premi «Victor Català» a «Tems d'Estrena»:

«Anant pel poble, la solitud era moltes vegades la meua única companyia. Tot sol, veia les coses derreta d'un tel d'aire emboirat. A vegades, aquest tel s'aprimava tant que es feia del tot transparent. Llavors, les coses que m'arribaven als ulls eren clares i jo les deturava insistint en tots llurs detalls. Eren coses que s'incorporaven a la meua ànima i que, ja en ella, perdurarien per sempre més en el meu cor. Així, tot el poble anà, a poc a poc, formant part de mi mateix fins que el poble i jo arribàrem a ser una mateixa cosa. Una mateixa cosa —diferent de totes les altres coses— dins un temps que semblava que mai no havíem de sentir passar.»

¿Sentimentalismes? Potser sí; no ha sé, però no aniríem gaire lluny sense aquests sentiments, si és ben cert que les obres se forgen primer al pensament.

¿I no són, per ventura, aquestes coses, al costat de moltes altres naturalment, les que ens han donat arrels tan espesses i profundes que ens han impedit, més d'una vegada, saccejats per les trifulques de la vida, de trasplantar l'arbre a un altre lloc?

PERE MORA GIRIBET

COMERÇ JOAN ESCOLÀ

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases
COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

VICARI I LITURGIA

El nou vicari, amb el seu estil pre-conciliar, ha organitzat, pel seu compte i risc, una tercera coral amb elements de la coral infantil que amb tanta subtilitat i dedicació pogué arreplegar el mestre de cantaires Casals. Aquesta coral clerical, canta a missa, i la dirigeix el nou vicari. La Història no és una entitat a trossejar a pleret, sinó que s'ha de respectar, i dona la casualitat que la història fa molt temps que dura, al menys entre nosaltres.

MES FULLES

A l'hora de cloure aquesta secció, que avui ha sortit com ha sortit, amb les ganes de fer-la viva com desitjariem que fos la «vida» agramuntina en tots els aspectes, continuen caient les fulles. Fa un sol brillant d'hivern. La Plaça del Pou, zero graus, és una superfície plana, daurada, melanconiosa... Què bé li anirien uns versos de Verdàguer o de Joan Viladot... Però, ¿quin poema més ric que aquests vellets que, malgrat la temperatura, s'hi passegen com assedejats del sol?...

SIO

HA MORT LO RAMON DE LA FARMACIA

Dins aquest mosaic pluraliste del component humà de la nostra vila, alguns fills d'Agramunt han esdevingut personatges populars de forta dimensió psicològica. Lo Ramon de la Farmàcia potser és -junt amb Lo Miquel de cal Cric- el de més acusada fesomia. El seu paràmetre sociològic ens dona aspectes sorprenents i fins i tot contradictoris: anticlerical, falangista de primera hora, gran coneixedor dels remeis farmacològics, gran sumador, recalcitant jugador del subhastat sempre solitari, apassionat de la sarsuela, sentimental i home honrat fins al sacrifici. Aquestes coses i moltes d'altres, ha estat Lo Ramon de la Farmàcia. El dia 9 de desembre ha deixat aquest món. La seva ha estat una mort des de molt temps espiada de dins el seu petit, insignificant, aspre, anònim racó filosòfic. Reposi en pau l'amic Ramon Escolà Farré.

G.

EL SR. OBISPO, DR. JUAN MARTI, INAUGURO LA CALEFACCION DEL TEMPLO.

El dia 3 de los corrientes se procedió a la inauguración de las instalaciones de calefacción de nuestro Templo Parroquial. El acto fué presidido por Mn. Juan Martí Alanis, Obispo de la Diócesis, que ofició la Misa Solemne, en el transcurso de la cual bendijo la nueva mejora. La Misa fué cantada por la «Coral d'Avui» bajo la dirección de R. Casals

A la salida el Sr. Obispo fué cumplimentado por el Sr. Alcalde, José M.ª Inglés, en compañía del cual giraron una detenida visita al Instituto. Por la tarde emprendió viaje de regreso a Seo de Urgel.

NUEVA EMPRESA

El dia 9 del corriente mes de Diciembre tuvo efecto un acto altamente simpático y social, al visitarnos el personal de la Empresa E. MA-FI Confecciones, acompañados de sus dueños, el matrimonio Sres. Figuera.

Cerca del mediodía se efectuó la solemne bendición (dentro de la sencillez e intimidad) de los talleres de Agramunt por el Rdo. Cura Párroco D. Francisco Sabaté. Acto seguido y en el Campo de Deportes tuvo desarrollo un partido de fútbol femenino, integrados ambos bandos por las señoritas de la Empresa, disputándose un magnífico trofeo.

Siempre acompañadas y atendidas por la plantilla local se celebró una comida de hermandad, asistiendo como invitados los Sres. Párroco y Alcalde. Hubo palabras de agradecimiento y vivas de prosperidad para el desalio de la Empresa a las que unimos el nuestro desde Sió, para el engrandecimiento de la Villa, a la vez que agradecer a los Sres. Figuera de Barcelona esta valiosa ayuda con la creación de nuevos puestos de trabajo.

Estamos finalizando el año 1972

Piensa que en el año 1973, millares de voluntarios, mujeres y hombres con su sacrificio estarán pendientes de lo que pueda sucederte y ayudarte en tus viajes de Fin de Semana y Vacaciones.

COLABORA EN TAN
BENEFICA OBRA

¡Hagase socio de CRUZ ROJA ESPAÑOLA!

Para informes dirigirse al
Delegado Comarcal
PEDRO BRILS
Calle San Juan, 5 AGRAMUNT

REFRANYS:

No es castiga amb presó el crim de l'adulació.

Per castigar la muller molta causa hi ha d'haver.

Qui no castiga a l'infant no el corregeix quan és gran.

Qui bé estima bé castiga.

Qui a un castiga a cent avisa.

TORRONS - PASTISSERIA A. LLUCH

Felicita les Festes de Nadal a tots els clients, amics i públic en general

i els hi ofereix el seu servei en

LOTS DE TOTES CLASSES
i les tradicionals

CISTELLES DE NADAL

Consulteu, estem al vostre servei

BON NADAL I
FELIÇ ANY NOU

VIATGES I TURISME

Segons el diccionari, turisme vol dir: «Afició a viatjar per recreació.» Es paraula relativament nova, ja que si l'afició a viatjar ve de lluny, la recreació és bastant moderna. Havien viatjat els pobles més primitius, però era quan la fam els empenyia i l'havien d'anar a apaivagar allà on fos, que sempre era a casa dels altres. Els grecs havien arribat a la Índia, els romans fins Ibèria i Britània, i els croats havien assolit Terra Santa, d'on en dugueren, entre algunes relíquies i productes exòtics, noves modalitats de pestes i epidèmies. Els nostres almogàvers varen «visitar» l'Àsia Menor i Grècia, i pogueren embadalir-se davant del Partenon d'Atenes. També els pobles asiàtics viatjaren a la seva manera, especialment els aris, tan pregonats pels seguidors de Hitler. Els àrabs recorregueren tot el Nord d'Àfrica, i amb l'empenya que duïen després d'allò del Guadalete, si no els arriben a aturar a Poitiers, qui sap fins a on no s'haurien parat! Els mogols, els huns i els tàrtars, no pecaren tampoc de sedentaris, i sense planyer-hi els jornals ni les llegües de camí, s'escamparen per països i més països passant-ho tot a sang i foc. Més modernament, Cristòfor Colom trobà l'Amèrica, i aleshores els viatges ja no foren esporàdics, sinó que tothom hi va anar fent els seus: els espanyols, els portuguesos, i també anglesos, francesos, holandesos, etc., etc. Els hi devien agradar la Pampa, la selva amazònica i les catarates del Niàgara, però segurament que encara més l'or del Perú i les pells del Canadà.

Però res de tot això era turisme. És clar que molts experimentaren «la recreació» a l'afincarse en el país visitat o a l'emportar-se'n el que bonament hi havien robat, però indiscutiblement foren molts més els que deixaren la pell pel camí o a mans dels naturals poc amics d'efusives recepcions. I, per de prompte, tant els recreats «a posteriori» com els sense cap mena de recreació, degueren suportar moltes més penes i fatigues en aquells desplaçaments que duraven setmanes o anys, que no pas tingueren gust en l'admiració de paisatges i dels diversos atractius folklòrics.

Els veritables turistes començaren a aparèixer a darreries del segle passat. Era la «Belle Époque». Una època certament molt bella per a uns quants rics, però no tan bella, sinó molt lletja, per a la majoria del pobres. Aquells turistes, doncs, que més que «pioners» del ram, eren espècie humana privilegiada de lords anglesos i potentats americans o d'altres països, s'iniciaren traslladant-se «per recreu» a la «Côte d'Azur», la «Riviera» o Suïssa. També n'hi havia que en viatges organitzats s'allargaven fins al golf de Nà-

pols, la vall del Nil o la del Ganges. Els naturals de les regions visitades es miraven al principi els turistes amb una mitja temor, potser recordant les invasions dels barbres si venien per terra o les dels normands si arribaven per mar. Però després, al veure que en lloc de donar cops de sabre, punxades de llança o d'endur-se'ls les dones, deixaven dòlars, lliures i altres monedes fortes, conviaren d'opinió, fent bona cara al visitant i mirant de treure'n el major profit possible.

Han passat els anys. El món ha progressat, i, com a conseqüència, la «renta per càpita» ha anat augmentant més o menys a tot arreu. I també hem pogut disposar d'unes setmanes a l'any per a disfrutar d'uns armistícis periòdics en la lluita laboral per la vida. Diu un escriptor antic de casa nostra, que en la seva joventut, anys trenta del segle passat, pocs eren els barcelonins que per gust havien anat més enllà de Mataró o de Vilafranca. Els trens no existien, els camins res no tenien de segurs, els diners no abundaven, i, sobretot, no es comptava amb setmanes o dies de lleure. Ara, en canvi, són pocs els catalans que no s'han mogut mai de la seva comarca. Qui més, qui menys, gairebé tots hem estat, qui a Mallorca, qui a Lourdes, qui a Perpinyà, qui a... qualsevol lloc ben apartat de la residència habitual.

A Catalunya, el turisme organitzat començà bastants anys abans de de la guerra civil. Era més d'importació que no d'exportació. Els estrangers que rebíem ens semblaven excèntrics de vestiments, en general vells, i les dones, o massa grosses o massa seques, però sempre lletges. Ningú hauria dit que les sueques podien haver estat com les d'ara, sinó que ja en la joventut devien ésser com aleshores les veïem. Per la nostra part, el fer viatges llargs estava només a l'abast del fills dels privilegiats anteriors i dels enriquits per la guerra del 14. I així s'anà mantenint, al principi en escala lentament ascendent, i després a empentes i rodolons, seguint els alts i baixos del país i de tota Europa en llarga lluita i progressiva recuperació. Fins que finalment les distintes circumstàncies favorables de l'interior i l'exterior ens han dut en els darrers anys a l'enorme increment del turisme, el d'importació en primer lloc, o sigui el dels altres a casa nostra, i, en segon lloc, el dels nostres a casa d'ells. El privilegi ha deixat, doncs, d'ésser-ho a l'haver-se generalitzat, o gairebé generalitzat. No és que tots poguem ésser iguals, perquè una cosa és l'excursió de cinc dies a la Costa Blanca, i una altra, molt més costosa, un creuer a les illes del Carib o de la Polinèsia. Però el fet és que amb més o menys durada, i més o menys luxes, la majoria de la gent pot satisfer ara «l'afició a viatjar per recreació» que puntualitza el diccionari.

Si en el temps de joventut de l'escriptor a l'udit s'haguessin implantat vacances laborals, i el nivell de vida hagués estat com l'actual, l'afició hauria estat debades, perquè els mitjans de viatjar eren tan escassos com plens de perills. Sols funcionaven les diligències, amb les que s'anava a València en cinc dies, i potser el doble per anar a Madrid, sempre i quan, naturalment, no es trobessin partides de bandolers pel camí. Si s'hi trobaven, hi havia moltes possibilitats de que el viatge es fes etern. Ara també s'hi pot

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES Viladós

fer si el cotxe s'estabellia o si l'avió cau, però el percentatge actual d'accidents és insignificant en relació amb el volum de serveis. A més, pel que abans calien deu dies de sotrac per males carreteres, ara són poques hores per autopista, i menys d'una si es va per l'aire, sempre que no surti un segrestador que per anar a Madrid no ens faci passar per La Habana o El Caire.

En els anys vints d'aquest segle, hi havien a Barcelona tres o quatre oficines d'Agències de Viatges. Ara passen bastant del centenar. El turista ha creat l'Agència, i aquesta ha produït infinitat de nous turistes al propagar-los les excel·lències del viatges i al facilitar-los en llur realització. Ha inventat el «forfait», pel qual el client no ha de fer més que pagar, mentre l'Agència cobradora el condueix, l'allotja, l'alimenta i el fa disfrutar dels principals atractius d'allà a on va. Per abaratir preus, ha organitzat els viatges col·lectius, ben estudiats en tots els detalls i dirigits per guies e intèrprets. Agències y Companyies de transports s'han unit per oferir creuers marítims i vols Charter. Amb els primers es fa una selecció de ports que no s'obtidria en línies regulars, i, amb els segons, s'aconsegueixen preus molt per sota dels de les tarifes normals.

I, finalment, deixant apart el benefici que el turisme suposa per a l'economia nacional, que ja cada dia se'ns recorda, creiem que és evident que el viatjar convé a tothom. I més especialment, als pessimistes i als excessivament optimistes respecte els valors del país propi. Als pessimistes, perquè els fa veure que en determinats aspectes som iguals o superiors al que els altres són, i, als triomfalistes, perquè els demostra que, en aspectes diferents, sinó som els últims, estem molt lluny d'ésser dels primers. Per tant, sense excés d'humilitat, ni aire de grandesa, tots podem esdevenir-hi persones assenyades com en tenim fama els catalans.

J. Cuchí Cortés

VENDO APARTAMENTOS EN BLANES (COSTA BRAVA)

- Completamente acabados. Entrega llaves inmediata
- De 1 a 4 dormitorios, 2 baños, piscina, garage acondicionado, recepción.
- Edificado directamente en la extensa y arenosa playa de S'Abanell. Pineda, zona residencial, magnífica vista garantizada al mar.
- Máximas facilidades de pago.
- Inversión rentabilizada.

INFORMACION «BLAMAR»

Barcelona: Trav. de Gracia, 81 - 2.º - 1.ª Tel. 218 41 71
Blanes: Playa S'Abanell, edificio Las Palmeras.
Tel. 23 18 94

(Información diaria incluso festivos)

PATIO EN VENTA

CALLE NTRA. SRA. DEL SOCÓS

RAZÓN: Calle Zapatería, núm, 20

FUTBOL

Campeonato de Cataluña de Aficionados

Día 29 de Octubre

Atco. Agramunt, 1 C. F. Castellserá, 1

Día 5 de Noviembre

C. F. Barbens, 3 Atco. Agramunt, 2

Día 12 de Noviembre

C. F. Belianes, 6 Atco. Agramunt, 2

Día 19 de Noviembre

Atco. Agramunt, 3 C. F. Arbeca, 2

Día 26 de Noviembre

Atco. Agramunt, 5 C. F. Torregrosa, 4

Día 3 de Diciembre

C. F. Sanhauja, 1 Atco. Agramunt, 1

CLASIFICACION:

Barbens, 18 puntos	Castellserá, 11 puntos
Miralcamp, 17 »	Belianes, 11 »
Andorra, 17 »	Torregrosa, 10 »
Anglesola, 14 »	Sanhauja, 9 »
Agramunt, 13 »	Arbeca, 8 »

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares,
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 390639

Almacén, Exposición y Oficinas:

Calle del Instituto **AGRAMUNT** (Lérida)

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Noviembre, adoptaron los siguientes acuerdos:

RATIFICACIÓN ORDENANZAS FISCALES.

Aprobar las Ordenanzas fiscales que han de regir para el Presupuesto de 1.973 y siguientes.

ABASTECIMIENTO AGUA MAFET.

Aprobado por la Comisión Provincial de Servicios Técnicos y tramitado expediente de urgencia, se acuerda realizar las obras por administración directa.

TERMINACIÓN ABASTEC. AGUA PUELLAS Y ALMENARA

En iguales circunstancias que la precedente se acuerda también realizar las obras por igual sistema.

CONCURSO SERVICIO RECAUDADOR.

Instruir el oportuno expediente para la adjudicación del Servicio de Recaudación en su periodo voluntario y ejecutivo para el cobro de valores por recibo y certificaciones de débitos.

VIALES ZONA SUR.

Aceptar la cesión de los terrenos que los hermanos D. Carmelo y D. José Gassó Casades y D.ª Julia Torres, hacen de la finca de su propiedad denominada «Clos» con destino a vías públicas, agradeciendo la gentileza del hecho.

FESTIVIDADES AÑO 1973.

Subsanar el error sufrido en el sentido de que la Fiesta Mayor se celebrará los días 10 y 11 de Septiembre e informar a la Delegación Provincial de Trabajo.

SEGURO CORPORACION.

Concertar y con efectos de primero de Enero próximo un seguro con el Banco Vitalicio de España para toda clase de accidentes corporales en el ejercicio del cargo de los miembros de la corporación.

PROVISION PLAZAS PLANTILLA.

Previa instrucción del expediente, se acuerda nombrar a D. Miguel Moreno Piquero y D. Cayetano Castillo Fernández, para los cargos en propiedad de bombero y peón, con cometidos múltiples, respectivamente.

LICENCIAS DE OBRAS.

A D. Marcelino Rigatte Chancó, obras interiores casa sita en Bajada Mercadal.

A D. Ramon Cases Escudé, obras interiores en casa Arrabal de Puigvert.

A D. Laureano Antón Blanco, conexión alcantarillado en calle Sió.

A D. José Bertrán Porta, ampliación puerta en corral Extramuros San Juan.

A D.ª Teresa Puigpinós Bosquets, prórroga permiso obras interiores Arrabal de San Francisco.

A D. Ramón Pintó Torra, cercar un patio en Extramuros San Juan.

A D.ª Ana Solé Ginestá, reparación tejado en calle Zapateria.

A D. Ramón Marquilles Valltandre apertura puerta y pintado fachada en Extramuros.

A D. Antonio Más Valls, obras interiores en casa sita en Arrabal de Puigvert.

A D. Antonio Antequera Ortega, cambiar puerta en casa Arrabal de S Francisco.

A D. Domingo Vilalta Tallavi, obras interiores en calle Castillo.

A D.ª Palmira Areny Plá, abrir zanja y rellenar cimientos para posterior vivienda en Santa Esperanza.

A D. Juan Romeu Rosell, construcción de un local para usos agrícolas en Camino de los Lavaderos.

A D. Juan Ramón Boix, traslado vidriera en Avda. M. Jolonch.

A D. Pedro Duran, apertura de una puerta y relleno de cimientos en Sta. Esperanza.

A D. Luis Esteve Boncompte, obras interiores en Estudios Nuevos.

A D. Juan Almarcha Martínez, reposición verja jardín y demás interiores en Avda. J. Mestres

A D. Mariano Carulla Grau, traslado taller carpintería.

APERTURA ESTABLECIMIENTO.

Autorizar a D. Bartolomé Serra Santamaria la apertura de un establecimiento venta al menor de artículos adorno personal.

SOLICITUD AGUA.

Se conceden derechos de empalme a D. Angel Lluch Jou y D. Antonio Guasch Poch.

PREMIO EMBELLECIMIENTO PUEBLO.

Dar cuenta de haber sido otorgado a este Ayuntamiento el tercer premio en el VII Concurso Provincial de Embellecimiento de Pueblos.

CUENTAS Y FACTURAS.

Fueron aprobadas varias por un importe total de 402.121 pesetas.

NOTA DE REDACCION:

A partir del próximo número del mes de enero el precio de este ejemplar se «Sió», se incrementa del modo siguiente:

Número suelto, 10 ptas.

Suscripción anual, 100 ptas.

